

kan ikke se nogen Betænkelighed derved. Det forekommer mig ikke, at der kan være nogen særlig Grund for Befolkningen til at klage over, at man stilles paa denne Maade i København. Disse Skemaer findes jo i hele det øvrige Land, og selv om de ved denne Lejlighed blive forbudte her, ville de altsaa vedblivende findes i det øvrige Danmark, ogsaa paa Frederiksberg. Man kan sige dertil, at i de andre Dele af Landet har man Mulighed for at anvende Kildeartbeskatning, og derfor kan man have Brug for denne Oplysning paa anden Maade, end man har Brug for den i København; men Forholdet er dog det, at Kildeartbeskatningen kun anvendes ganske undtagelsesvis i vore Købstæder, for Øjeblikket vistnok kun i Esbjerg og Kolding, og der synes i de andre ikke væsentlig mere Grund til denne Bestemmelse, end der findes i København. Jeg indser altsaa ikke rigtig de praktiske Grunde, der tale for at stille København anderledes i den Henseende end det øvrige Land.

Af den ærede Ordfører er der, som jeg erfarer i det Øjeblik, jeg kom herop i Dag, stillet et andet Ændringsforslag til § 6, som gaar ud paa, at denne Bestemmelse om, at det skulde være forbudt at stille disse Spørgsmaal, kun skulde gælde den kommunale Skat, men derimod ikke Statsskatten, aabenbart ud fra den Betragtning, at det ellers bliver ligesom et Indgreb i Statsskatteloven, der foregaar herved. Dertil er imidlertid at sige, at praktisk talt gaar det nu en Gang saaledes til, at Folk faa de samme Blanketter at udfylde til Statsskat og Kommuneskat, og hvis man skulde indrette Blanketterne efter to forskellige Regler, vilde Følgen blive, at man i København skulde sende en Blanket for Statsskatten, en anden for Kommuneskatten, et Forhold, som utvivlsomt vilde bidrage til at forvirre Skatteyderne ved deres Opgivelse af Skatten. Desuden ser jeg heller ikke, at Formaålet opnaas herved, idet Skattemyndighederne jo dog paa den ene af Blanketterne vilde faa nøjagtig den Oplysning, som man vilde hindre, at de fik. Jeg tror derfor heller ikke, at dette Forslag er tilfredsstillende, men jeg synes, at det vilde være rigtigst, at man opgiver denne Bestemmelse om, at man ikke maa stille disse Spørgsmaal paa Skatteblanketterne.

Af de andre Ændringsforslag tror jeg kun, der er Uenighed om et enkelt, og der er derfor kun Grund til at berøre dette. Det er det Ændringsforslag, som gaar ud

ud paa, at ved Behandling af Boer efter Personer, der have opgivet urigtig Formue eller Indkomst, skal Sagen føres i den kriminelle Proces Former; der foreslaas, at der tilføjes den Sætning, at det skal ske efter de sædvanlige Regler for Straffesager. Jeg er ikke rigtig klar paa, hvad Virkningen vil blive, hvis denne Sætning ikke tilføjes. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Sætning kun tydeliggør, hvad der i Forvejen staar i Regelen, og hvis den forkastes, har jeg nærmest det Indtryk, at saa ville Lovreglerne dog blive de samme, som hvis den vedtages. Sagen er nemlig den, at i de almindelige Bestemmelser i den kommunale Skattelov af 1903 staar der, at for Boers Vedkommende behandles saadanne Sager ligesom andre tilsvarende Sager i den kriminelle Proces Former, og hvis dette ikke udtrykkelig ændres ved en Bestemmelse, som siger det modsatte, skulde jeg tro, at det vil blive ved at gaa paa denne Maade, uanset om den paagældende Bestemmelse i dette Tilfælde forkastes.

Om de øvrige Ændringsforslag hersker der, saa vidt jeg forstaar, Enighed. Jeg skal derfor ikke inklade mig paa nogen Udtalelse derom, det vil vistnok være overflødigt.

Christiansen: § 16 i Lovforslaget, saaledes som det foreligger efter anden Behandling i dette Ting, gaar ud paa, at „alle Embedsmænd og andre offentlige Myndigheder samt Bestyrelser for Banker, Assuranceselskaber, Aktieselskaber, Kreditforeninger, Sparekasser og desl. ere forpligtede til uden Betaling“ at opgive Antallet af de Personer osv. osv., der beskæftiges i disse Virksomheder, og deres Lønninger. Dette er et lille bitte Skridt henimod tvungen Selvangivelse, og det virker jo i Praxis paa den Maade, at de Oplysninger, Skattevæsenet faar gennem disse Lønningslister, blive brugte til Sammenligning for de Medborgeres Vedkommende, der bruge Selvangivelse. Jeg har ment det rigtigst, da denne Klasse omfatter adskillige Tusinder, at føre dette Princip videre ud. Jeg kan i og for sig ikke se, hvilken Forskel der i denne Forbindelse er paa, at Mænd og Kvinder arbejde hos et Aktieselskab eller hos en større privat Arbejdsgiver, og hvorfor de sidste derfor Skattemyndighederne skulde være anderledes stillede end de, der arbejde i alle de her nævnte Institutioner o. l. Jeg har Grund til at tro, at en Udvidelse af det her nævnte Princip vil medføre en Lettelse for Skattemyndighederne og skabe